

РЕШЕНИЕ

№ 443

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **1913** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. С. Г. от [населено място], чрез адв. Т. Р. – АК В. срещу Решение № 2153-21-16/19.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/222 от 29.09.2017 г. на ръководител на ПО в ТП на НОИ С. град.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореното решение е незаконосъобразно и издадено в нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че разпореждането е неправилно поради изтеклата абсолютна погасителна давност за предприемане на действия по проверка на положения стаж от жалбоподателя, както и че не е доказано, че издадените от съответните осигурители документи са нередовни, същите са официални и се ползват със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че по отношение на процесните документи няма основание за приложение на чл. 40, ал. 3 от АПК, както и че е нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законовата презумпция за приравняване на трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен, без предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи. В хода на административното производство според жалбоподателя е нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им. Моли се решението да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение в максимален размер.

Административен съд София-град, III отделение, 3 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № 2113-21-945/07.03.2017 г. В. С. Г. е поискал лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е депозирал документи по чл. 3 от НПОС, сред които и Експертно решение № 3808/203/19.12.2016 г. на ТЕЛК, с което е определен процент трайно намалена работоспособност на жалбоподателя - 72 %, и със срок на инвалидността 01.12.2019 г.

С оглед на представените доказателства, с Разпореждане № [ЕГН]/14.03.2017 г. на лицето е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл. 90а, ал. 2 от КСО със срок до 01.12.2019 г.

В хода на пенсионното производство, започнало по подаденото от жалбоподателя заявление, били извършени проверки на представените документи, удостоверяващи осигурителен стаж, при които било констатирано, че не са налице законоустановените предпоставки за зачитане на осигурителен стаж в Ж. „Г. Д.“, в ДФ „С.“ и в Служба „Чистота“ - [населено място]. С Разпореждане № [ЕГН]/222 от 29.09.2017 г., издадено от длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ С.-град е отказано отпускането на поисканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 2153-21-16/19.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

Със Заявление № 2113-21-3085/23.07.2020 г. В. С. Г. е поискал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е посочил, че всички оригинални документи за стаж и доход е представил със заявление от 07.03.2017 г.

С Разпореждане № [ЕГН]/257/ 28.08.2020 г. е отказано отпускането на исканата пенсия поради зачетен осигурителен стаж на лицето в размер 02 години, 05 месеца и 03 дни, което е по-малко от изискуемия за лична пенсия за ОСВ, като отново не е зачетен осигурителен стаж в Ж. „Г. Д.“, в ДФ „Строймашинженерииг“ и в Служба „Чистота“ - [населено място].

Разпореждането от 28.08.2020 г. е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № Ц2153-21-136/18.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

Решение № Ц2153-21-136/18.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е оспорено по съдебен ред, като с Решение № 7422/09.12.2021 г. по адм. дело № 343/2021 г. по описа на АССГ, III отделение, 34 състав жалбата е отхвърлена като неоснователна. С Решение № 11053/02.12.2022 г. по адм. д. № 2896/2022 г. по описа на ВАС, VI отделение първоинстанционното съдебно решение е оставено в сила.

Административен съд София-град, III отделение, 3 състав при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" от КСО и в предвидената от закона форма, установена в чл. 117, ал. 3 от КСО. Процесното разпореждане също е издадено от

компетентен орган, видно от представената по делото Заповед № 134/19.07.2013 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която са определени служителите, на които е възложено ръководството на пенсионното осигуряване.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания послужили за издаването му. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 71 от КСО лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време. По силата на чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се отпуска на лицата с определена 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност, вид и степен на увреждане за срока на инвалидността им, която се определя от органите на медицинската експертиза.

Правото за пенсия за инвалидност поради общо заболяване като вид инвалидна пенсия е регламентирано в чл. 74 от КСО, съгласно чиято, ал. 1 осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - до датата на заявлението по чл. 94, както следва: 1. до 20-годишна възраст и за слепите по рождение и на ослепелите преди постъпването им на работа - независимо от продължителността на осигурителния стаж; 2. до 25-годишна възраст - една година; 3. до 30-годишна възраст - 3 години; 4. над 30-годишна възраст - 5 години.

Цитираните разпоредби са императивни и установяват две задължителни предпоставки, които следва да са налице кумулативно, за да бъде отпусната на едно лице пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а именно: работоспособност 50 и над 50 на сто, определена с ЕР на ТЕЛК и осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизиране - 5 години, с оглед на обстоятелството, че към датата на инвалидизирането си – 19.12.2016 г. жалбоподателят е бил на възраст над 30 години.

От събраните в хода на административното производство доказателства безспорно е установено, че на жалбоподателя с Експертно решение № 3808/203/19.12.2016 г. на ТЕЛК е определен процент трайно намалена работоспособност - 72 %. Решението е със срок на валидност до 01.12.2019 г., поради което към датата на подаване на заявлението му за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване - 07.03.2017 г., по отношение на жалбоподателя е била налице първата от посочените по-горе предпоставки – трайно намалена работоспособност над 50 %, определена с експертно решение на ТЕЛК.

Спорен по делото е въпросът налице ли е била втората предпоставка за отпускане на исканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а именно жалбоподателят да има осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането 5 години.

Съдът приема, че от административния орган правилно е приложена разпоредбата на чл. 177, ал. 1, изр. 1 от АПК, според която влязлото в сила съдебно решение, с което подадената срещу административен акт жалба е отхвърлена, има сила за страните по делото. Видно от приложеното по настоящото дело Решение № 7422/09.12.2021 г. по адм. дело № 343/2021 г. по описа на АССГ, III отделение, 34 състав, потвърдено с Решение № 11053/02.12.2022 г. по адм. д. № 2896/2022 г. по описа на ВАС, VI

отделение, спорните периоди, за които не е признат осигурителен стаж на жалбоподателя съответно при осигурителите Ж. „Г. Д.“, ДФ „С.“ и Служба „Чистота“ - [населено място], са били изследвани в друго пенсионно производство, в което с Решение № Ц2153-21-136/18.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е отказано отпускането на поисканата от жалбоподателя пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Влязлото в сила съдебно решение, с което жалбата срещу Решение № Ц2153-21-136/18.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е била отхвърлена като неоснователна, се характеризира не само с формална законна сила, но и с материална законна сила, поради което същото правилно е било зачетено от административния орган. Страните в административното правоотношение, които в случая са идентични по двете пенсионни производства, са обвързани от силата на пресъдено нещо и спорът помежду им със същия предмет и на същото основание не може да се пререшава.

В постановеното и влязло в сила съдебно решение са обсъдени и възраженията, направени и в жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, относно изтеклата погасителна давност по чл. 115 от КСО по отношение на документите, издадени от Ж. „Г. Д.“ и от ДФ „С.“, както и относно приложението на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО.

След като с влязло в сила съдебно решение е установено, че не са налице документи, съставени по предвидения законов ред и съответстващи на посочените в чл. 40 от НПОС, то не са налице законоустановените предпоставки, за да бъде зачетен осигурителен стаж на жалбоподателя за процесните периоди при осигурителите Ж. „Г. Д.“, ДФ „С.“ и Служба „Чистота“ - [населено място], следователно не е налице втората предпоставка за отпускане на исканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, предвидена в нормата на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, приложима към настоящия случай – лицето да има поне 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането.

Съдът приема, че оспореното решение е правилно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК. Основателно е направеното възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв., предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 3 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Г. срещу Решение № 2153-21-16/19.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/222 от 29.09.2017 г. на ръководител на ПО в ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА В. С. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: